

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

4.Bhar.325/2023/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Bdapesten, a 2024. április 16. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben – az ügyész másodfellebbezését elbírálva – a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2023. szeptember 13. napján kihirdetett 24.Bf.10.590/2022/28. számú ítéletét Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: okmányszám1.

Az ítéltábla határozata ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: kerületi bíróság) a 2022. június 20-án tartott tárgyaláson kihirdetett 2.B.31.578/2019/86. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. rendű vádlottat folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 375. § (5) bekezdés, (3) bekezdés b) pont], míg Terhelt2 II. rendű vádlottat folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntetében [Btk. 375. § (5) bekezdés, (2) bekezdés b) pont].

[2] Terhelt1 I. rendű vádlottat 2 év – végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztésre és 300 napi tétel, napi tételenként 1.200,- forint összegű, összesen 360.000,- forint pénzbüntetésre ítélte.

[3] Terhelt2 II. rendű vádlottat 1 év 4 hónap – végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztésre és 150 napi tétel, napi tételenként 3.000,- forint összegű, összesen 450.000,- forint pénzbüntetésre ítélte.

[4] Mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját – a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetére – a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Továbbá rendelkezett arról, hogy meg nem fizetése esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[5] Az elsőfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat külön 141.500,- forint, Terhelt2 II. rendű vádlottat külön 17.865,- forint, míg a vádlottakat egyetemlegesen 16.070,- forint megfizetésére kötelezte.

[6] Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezéseket elbíráló Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság (a továbbiakban: törvényszék) a 2023. szeptember 13-án tartott tárgyaláson kihirdetett 24.Bf.10.590/2022/28. számú ítéletében a kerületi bíróság ítéletét megváltoztatta, Terhelt1 I. rendű vádlott cselekményét a Btk. 375. § (5) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás bűntettének minősítette, e vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejét 3 évre mérsékelte, a pénzbüntetés kiszabását mellőzte, továbbá vele szemben 1.670.000,- forint erejéig vagyonekobjást rendelt el. Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás bűntette [Btk. 375. § (5) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlott 157.570,- forintot köteles megfizetni, a fennmaradó részt az állam viseli. Egyebekben – a vádlottak személyi adatai és a bevezető részben írt tárgyalási napok körében történt pontosítások mellett – az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, egyidejűleg kötelezte Terhelt1 I. rendű vádlottat a másodfokú bírósági eljárásban felmerült 21.600,- forint megfizetésére.

[7] Az elsőfokú ítélet Terhelt1 I. rendű vádlott vonatkozásában – a másodfokú határozatban foglalt változtatásokkal – 2023. szeptember 13-án jogerőre emelkedett, ezért őt a továbbiakban az ítéltábla határozatában elítéltként kellett megjelölni.

[8] A másodfokú határozat felmentő rendelkezése ellen az ügyészség Terhelt2 II. rendű vádlott terhére, a bűnössége megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása érdekében terjesztett elő fellebbezést.

[9] Az ügyészség a jogorvoslata részletes indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében tévesen állapította meg az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát, ugyanis a másodfokú bírósági eljárásban felvett bizonyítás nem hozott olyan eredményt, amely a tényállás megváltoztatását indokolta volna. Ráadásul a másodfokú határozat indokolásából nem derül ki, hogy a törvényszék miért találta felderítetlennek a kerületi bíróság által a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alapján megállapított tényállást.

[10] Kiemelte, hogy a Kúria EBH2019.B.9. számon közzétett eseti döntése szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Így nem mondhatja például azt egy, az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra, hogy azt

nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, illetve nem egészítheti ki vagy módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás, vagy vallomásrész alapján. Tehát a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokat kell alapul vennie; attól – megalapozott tényállás esetén – akkor sem térhet el, ha saját meggyőződése esetlegesen eltérő. A tényállás módosítása (ideértve: az eltérő tényállás megállapítását is) csak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján történhet.

[11] Érvelése szerint a törvényszék nem adott magyarázatot arra, hogy miért vetette el a sértett feljelentését és következetes tanúvallomását, miszerint a pénzt Terhelt2 II. rendű vádlott kezelte, és amikor az elfogyott, megkérdezte, hogy elviheti-e a bankkártyát, ekkor a PIN-kódot is megadták részére. A törvényszék nem fogadta el tanú tanúvallomását sem, amely szerint Terhelt2 II. rendű vádlott győzte meg a sértettet arról, hogy a jövedelme nem elég a költségei finanszírozására, ezért is nyúlt a sértett a devizaszámláján kezelt, 20 millió forintnak megfelelő megtakarításához. tanú tanú a másodfokú tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy vele Terhelt2 II. rendű vádlott nem beszélt a megtakarítást képező euró átváltásáról, de a sértett csakis tőle tudhatott arról, hogy a pénzt a devizaszámláról át kell vezetni a bankszámlára, mivel a vádlottnak volt rálátása a bankszámlán lévő pénzüsszetre (*másodfokú tárgyalás 28. sorszámú jegyzőkönyv 9. oldal*). Tehát a következetes tanúvallomás szerint Terhelt2 II. rendű vádlott ismerte a sértett anyagi helyzetét, másrészt a közreműködése és a kiadások megnövekedése között okozati összefüggés állt fenn; ezzel ellentétes adat a másodfokú bírósági eljárásban sem merült fel.

[12] Az ügyészség rámutatott arra is, hogy a törvényszék által megállapított tényállás ellentmondásos tényeket tartalmaz a tekintetben, hogy a sértett nem adta át a bankkártyát Terhelt2 II. rendű vádlottnak, illetőleg kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy e vádlott jogosulatlanul hozzáfért a bankkártyához. A szavak nyelvtani értelméből következően a törvényszék sem zárta ki a sértett hozzájárulásával (jogosan) történő kártyahasználatot, amely álláspont ellentétes Terhelt2 II. rendű vádlott e tekintetben tett vallomásával. A másodfokú határozat indokolásából nem derül ki, hogy a törvényszék mely körben fogadta el Terhelt2 II. rendű vádlott vallomását, amely egyébként ellentétes az egyéb bizonyítékokkal. Mindezek okán Terhelt2 II. rendű vádlott szavahihetősége megdőlt, miként azt a kerületi bíróság helytállóan megállapította.

[13] Hangsúlyozta továbbá, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 6. § (3) bekezdése alapján a bíróság csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről dönthet és csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz. A vádirat Terhelt2 II. rendű vádlott pontosan körülírt cselekményét tartalmazta, ehhez képest a törvényszék a személy2 nevű személy elkövetői minőségét sem zárta ki, noha az ő vonatkozásában semmilyen terhelő adat nem merült fel (még vádlotti oldalról sem). A törvényszék megállapította, hogy Terhelt2 II. rendű vádlotthoz nem köthetők tranzakciók, de elfogadta, hogy a sértett bankszámláján jogtalan tranzakciókat hajtottak végre, ugyanakkor a kérdéses készpénzfelvételeket egyenként nem értékelte. A kerületi bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában igenis részletesen foglalkozott a személy2 nevű személlyel, akivel kapcsolatban rögzítette, hogy amennyiben e személynek a felelőssége is felmerült volna, nincs ok azt feltételezni, hogy erről a sértett az eljárás során ne számolt volna be. Arról nem beszélve, hogy tanú tanú szerint személy2 nem fért hozzá a bankkártyához. Ebből következően a törvényszék – a kerületi bíróság által elfogadott bizonyítékokat felülmérlegelve – vont le következtetést Terhelt2 II. rendű vádlottól eltérő személy esetleges

közreműködésére. A törvényszék a vádlott javára értékelte, hogy tanúl tanú nem tudott választ adni arra a kérdésre, hogy személy2 miért nem volt gyanús édesapja számára, illetve a tanú azt sem tudta pontosan megmondani, hogy mekkorák voltak néhai édesapja megélhetési költségei. A törvényszék logikája mentén nem tárható fel, hogy amennyiben a sértett megélhetési költségei megnövekedtek volna, az milyen összefüggésben állt volna személy2 közreműködésével vagy magával a bűncselekménnyel. Egyébiránt amennyiben más is részt vett volna a bűncselekmény elkövetésében, ez önmagában nem zárta volna ki Terhelt2 II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét.

[14] Az ügyészség álláspontja szerint – a fentiekre tekintettel – a törvényszék tévesen változtatta meg az a történeti tényállást, illetőleg mentette fel Terhelt2 II. rendű vádlottat, azonban a Be. 619. § (3b) bekezdése alapján a helyes tényállás és ezzel összefüggésben a vádlott bűnössége megállapítható, vele szemben pedig büntetést kell kiszabni.

[15] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli főügyészség) a felterjesztett ügyiratokkal együtt megküldött BF.736/2023/4. számú átiratában az ügyészség fellebbezését és annak indokolását fenntartotta.

[16] Az átirat szerint a kerületi bíróság és a törvényszék a perrendi szabályok szerint járt el, a kerületi bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, ennek során – a lehetőségekhez képest – a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte. Feltárta azokat a körülményeket, amelyek az ügy megítélése, Terhelt1 I. rendű elítélt és Terhelt2 II. rendű vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából lényegesek. Az elkövetési értéket – szemben a vádiratban foglaltakkal – nem napi bontásban, illetőleg az ennek megfelelő pénzösszegben határozta meg, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a cselekmény helyes minősítése megállapítható. Az elkövetési időszakkal kapcsolatos kétségeket Terhelt2 II. rendű vádlott javára értékelte, amikor csak azokat a pénzfelvételeket vette figyelembe, amelyek a vádlott ápolói tevékenységének idejére esett. A kerületi bíróság a történeti tényállást mérlegeléssel állapította meg, indoklási kötelezettsége keretében számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította, illetőleg a vádlottak védekezését miért nem tudta elfogadni. Ennek során úgy ítélte meg, hogy sértett1 sértett nyilatkozatai elfogadhatók, mivel semmi nem utalt arra, hogy alaptalanul kívánta terhelni Terhelt1 I. rendű elítéltet és Terhelt2 II. rendű vádlottat. Kellő figyelmet fordított a sértetti vallomástétel körülményeire is, és ezzel összefüggésben az esetleges befolyásoltságra utaló adat nem merült fel. Az elsőfokú bírósági eljárásban már kihallgatásra került tanúl tanú is, akinek a vallomásából levonható az a következtetés, hogy a bankkártyával történő visszaélés már akkor elkezdődött, amikor még Terhelt2 II. rendű vádlott látta el a sértett feleségének gondozását.

[17] A fellebbviteli főügyészség kiemelte, hogy a törvényszék az elsőfokú ítéletet részben megalapozatlannak értékelte, ennek orvoslására tárgyalást tűzött ki, amelyen a vádlottakat és tanúl tanút ismét kihallgatta. Ámbár a tanú vallomásából szintén következtetni lehet arra, hogy a bankkártyával való visszaélés Terhelt2 II. rendű vádlotthoz is kötődik, hiszen valahonnan tudnia kellett, hogy megint pénzt kell átváltani, tanúl tanú előadását – miként a sértett nyilatkozatát is – a kerületi bíróságétól eltérően értékelte.

[18] Egyetértett az ügyészszéggel abban, hogy törvényszék nem dönthetett volna másképp a hivatkozott bizonyítékok hitelességéről, mint ahogy azt a kerületi bíróság tette. Az elsőfokú ítéletet nem mérlegelhetette volna felül, mert a büntetőjogi kérdésben a másodfokon felvett bizonyítás eredményéből sem következik más, mint amit a kerületi bíróság megállapított. Ugyanez áll fenn a személy²val kapcsolatos törvényszéki okfejtésre is. Egyébként éppen a törvényszék felülmérlegelő tevékenysége folytán vált a történeti tényállás részben megalapozatlanná és ellentmondásossá.

[19] Kérte a törvényszék által megállapított tényállásból annak mellőzését, hogy a bankkártya kizárólag Terhelt1 I. rendű elítélt részére lett átadva, ahhoz Terhelt2 II. rendű vádlott nem férhetett hozzá. Tévesnek értékelte e vádlott felmentését eredményező jogkövetkeztetést, ezért indokoltnak tartotta Terhelt2 II. rendű vádlott bűnösségének folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás bűntettében [Btk. 375. § (5) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] történő megállapítását.

[20] Meglátása szerint a kerületi bíróság a büntetéskiszabás során irányadó körülményeket megfelelően vette számba, azonban az időmúlásnak az eltelt idő folytán nagyobb a nyomatéka. Indítványozta, hogy az ítéltábla szabjon ki Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben a törvényi minimumot elérő tartamú – rövidebb próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztést és pénzbüntetést, egyidejűleg kötelezze a vádlottat a saját vonatkozásában felmerült bűnügyi költség viselésére.

[21] A fellebbviteli főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen annyiban egészítette ki az átiratban foglaltakat, hogy a kerületi bíróság helyesen járt el, amikor elfogadta sértett1 sértett eljárás során tett nyilatkozatait. A kerületi bíróság alapos vizsgálat alá vonta azt is, hogy a sértett feleségének egészségi állapota mikortól rosszabbodott, a sértett bankszámlájáról történő pénzfelvételek száma mely időponttól emelkedett meg, amelyek alapján okszerűen állapította meg, hogy ezek nem voltak összhangban. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a két terhelt ismerte egymást, a sértett éppen Terhelt2 II. rendű vádlott javaslatára alkalmazta ápolóként Terhelt1 I. rendű elítéltet.

[22] Terhelt2 II. rendű vádlott védője az ítéltábla tanácsa előtt a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint a kerületi bíróság által felvett bizonyítás alapján az elkövetési idő és az okozott kár összecszerűsége, de legfőképpen az elkövető személye nem volt megállapítható. Abból a körülményből, hogy voltak olyan időszakok, amikor Terhelt2 II. rendű vádlott bizonyosan nem vehetett fel készpénzt a bankszámláról, a többi pénzfelvétel kapcsán is kétségesse vált a védelem vád tárgyává tett cselekvősége.

[23] Az ügyészség fellebbezése nem alapos.

[24] Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontjának I. fordulata alapján a harmadfokú eljárás lefolytatásának törvényes feltétele fennáll, ugyanis a másodfokon eljáró törvényszék a kerületi bírósággal ellentétes döntést hozott, amikor az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette.

[25] A harmadfokon eljáró ítéltábla felülbírálati tevékenysége kiterjedt a törvényszék ítéletének fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntésére, és azon rendelkezéseire, illetve részére, amelyet a kerületi bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárásra [Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa)-ab) alpont, b) pont]. Ezen túlmenően hivatalból kellett döntenie az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben [Be. 618. § (2) bekezdés].

[26] A felülbírálat terjedelmére vonatkozóan a Be. – a felülbírált másodfokú ítélet tényállásához való kötöttségre, illetőleg a másodfokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölésére vonatkozó szabályok körében – további előírásokat is tartalmaz.

[27] A harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan [Be. 619. § (1) bekezdés].

[28] A harmadfokú bíróság eljárásban nincs helye bizonyításnak [Be. 619. § (2) bekezdés].

[29] Ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés, az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást kiegészíti, illetve helyesbíti [Be. 619. § (3) bekezdés a) pont].

[30] Ha a másodfokú bíróság az 593. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel törvénysértő módon állapított meg az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást, a harmadfokú bíróság az ítéletnek a másodfokú bíróság eltérő tényállás megállapítását eredményező részét kirekeszti és a másodfokú bíróság által felmentett vagy megszüntetéssel érintett vádlott bűnösségét állapíthatja meg [Be. 619. § (3a) bekezdés].

[31] A harmadfokú bíróság a (3a) bekezdés alapján irányadó tényállást az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok, ténybeli következtetés alapján kiegészítheti, helyesbítheti [Be. 619. § (3b) bekezdés].

[32] Az ítéltábla az első- és másodfokú bírósági eljárás törvényességének vizsgálata során megállapította, hogy a kerületi bíróság és a törvényszék ítéletének a Be. 625. § (1) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezését, és a büntetőeljárásnak a Be. 607. § (1) bekezdése szerinti megszüntetését megalapozó ok nem áll fenn. A büntetőügy a magyar büntető joghatóság alá tartozik, a vádemelésre jogosult ügyészség által benyújtott vádirat hiánytalanul és a vád érdemi elbírálására alkalmas módon tartalmazta a Be. 422. (1) bekezdésében írt törvényes elemeket, az ügyészség a vádat nem ejtette, Terhelt2 II. rendű vádlott büntethetősége nem szűnt meg, a vád tárgyává tett cselekményt más bíróság jogerősen nem bírálta el [Be. 567. § (1) bekezdés a), b), c) pont, (2) bekezdés c), d), f) pont].

[33] Megállapítható az is, hogy az első- és másodfokú bírósági eljárásban nem történt olyan, a Be. 608. § (1) bekezdés a-d) és f) pontjaiban írt abszolút eljárási szabálysértés, amely a Be.

625. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését, és a törvényszék vagy a kerületi bíróság új eljárásra utasítását indokolná. A kerületi bíróság és a törvényszék törvényes összetételben jártak el, hatásköri vagy illetékességi szabályt nem sértettek, az első- és másodfokú ítélet meghozatalában törvény szerint kizárt bíró nem vett részt, az első- és másodfokú tárgyaláson mindvégig jelen voltak mindazok a személyek, akiknek a jelenléte a Be. 428. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 427. § (1) bekezdés értelmében kötelező volt (az eljáró egyesbíró és másodfokú tanács tagjai, a jegyzőkönyvvezető, az ügyész, a vádlottak és a védők), továbbá a törvényszék ítéletének indokolása a rendelkező résszel nem volt ellentétes.

[34] Az első- és másodfokú eljárásban a Be. 609. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértés nem történt. A vádlottak és védők korlátozás nélkül gyakorolhatták eljárási jogukat, egyebek mellett a kérdezési, észrevétel és indítvány tételi jogukat, a kerületi bíróság és a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket nem sértette meg, illetőleg az ügydöntő határozatra vonatkozó indokolási kötelezettségüknek eleget tettek [Be. 609. § (2) bekezdés a), b), d) pont].

[35] Az ítéltábla a törvényszéknek a megalapozatlanság kiküszöbölése körében kifejtett tevékenysége kapcsán az alábbi büntető eljárásjogi rendelkezésekre és az ítélkezési gyakorlatban precedensjellegű döntésekre mutat rá.

[36] A másodfokú bíróság főszabály szerint a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja [Be. 591. § (1) bekezdés]. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a bizonyítékok értékelésére vonatkozó törvényi rendelkezések adják, amelyek szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (3) és (4) bekezdése]. E szabályozás biztosítja a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelését, illetőleg védi az elsőfokú bíróság mérlegelését.

[37] A törvény kivételesen engedi meg az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól való eltérést, mégpedig csakis abban az esetben, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le [Be. 591. § (1) bekezdés]. Az eltérő tényállás megállapításának alapvető feltétele, hogy az első fokon meghozott ítélet tényállása nem megalapozott.

[38] A megalapozatlanság mértéke (teljes vagy részbeni) más-más jogkövetkezmennyel jár.

[39] Az elsőfokú ítélet teljes egészében megalapozatlan, ha az elsőfokú bíróság nem állapított meg tényállást vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen [Be. 592. § (1) bekezdés a), b) pont]. Teljes megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú ítéletet, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja [Be. 610. §]; ilyen esetben tehát az elsőfokú ítélet másodfokú bíróság általi korrekciójára nincs törvényes lehetőség.

[40] Részlegesen megalapozatlan az ítélet, ha az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a tényállás részben felderítetlen, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával vagy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 592. § (1) bekezdés a), b), c), d) pont].

[41] Csak részleges megalapozatlanság esetén kerülhet sor a tényállás kiegészítésére (ez a hiányzó ténymegállapítás pótlását jelenti) vagy helyesbítésére (a meglévő ténymegállapítás módosítása vagy mellőzése), amely történhet az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás útján [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont]. A kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt semmiképpen.

[42] A Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja szerint a másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát oly módon is kiküszöbölheti, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének vagy részbeni felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének vagy részbeni megszüntetésének van helye. Ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságétól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti [Be. 593. § (2) bekezdés első mondat]. A másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat [Be. 593. § (2) bekezdés második mondat].

[43] Hangsúlyozni kell, hogy az eltérő tényállás fentiek szerinti megállapításának alapvető feltétele a tényállás megalapozatlansága (BJD 8349).

[44] A részbeni megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül [Be. 593. § (3) bekezdés].

[45] Az ügyészség által is felhívott EBH2019.B.9. számon közzétett határozatban a Kúria által kifejtettek szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az első fokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, a felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem a felülmérlegelés tilalma alá esik, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, abban az esetben, ha az így módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vagy a bűnösnek kimondott vádlott felmentéséhez vezethet. Miként arra az ügyészség helyesen utalt, a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmának lényegét akként fogalmazta meg, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Nem mondhatja azt az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra, hogy azt nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, továbbá nem egészítheti ki, illetve módosíthatja

az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás (vallomásrész) alapján. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján a tényállás módosítása valójában nem más, mint ugyanazon bizonyíték alapján olyan további, az elsőfokú bíróság által nem megállapított tények megállapítása, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, azonban a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából releváns. Az iratellenesség kiküszöbölése azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság nem a valós (az ügyiratokban rögzített) tartalma szerint vette figyelembe a bizonyítékot, és ezt javítja ki a fellebbviteli bíróság az ügyiratok szerinti tartalom alapulvételével. Téves ténybeli következtetés esetén pedig az elfogadott bizonyítékból történő, a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetést helyesbíti a jogorvoslat tárgyában eljáró másodfokú bíróság. Minden esetben azonban a tényállás módosításának alapja az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyíték. A másodfokú eljárásban az eltérő bizonyítékértékelés (felülmérlegelés) tilalmának általános érvényű elve azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelt érdemlőségéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette.

[46] A törvényszék a másodfokú felülbírálat során megállapította, hogy a kerületi bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés b) és c) pontjai alapján részben megalapozatlan (a tényállás részben felderítetlen és a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával ellentétes).

[47] A törvényszék okszerűen értékelte a tényállást felderítetlennak a személy² nevű, pontosabban be nem azonosítható személy kapcsán, aki a vádbeli időszakban a sértett és felesége budapesti lakásában házvezetőként, illetőleg takarítóként dolgozott, így neki is lehetősége volt hozzáférni a kérdéses bankkártyához és azzal készpénzt felvenni. Ezzel összefüggésben a másodfokú határozat [11] bekezdésében teljesítette az indokolási kötelezettségét, megállapítva azt is, hogy a sértett feljelentése és nyomozati szakban tett tanúvallomása kevés információt tartalmazott. Csakugyan szükségszerű volt e körben a bizonyítás felvétele már csak annak tisztázása érdekében is, hogy a vád tárgyává tett cselekmény történhetett-e a vádiratban foglaltaktól eltérően, Terhelt² II. rendű vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetője lehetett-e más személy. A másodfokú bírósági eljárásban felvett bizonyítás – szemben az ügyészség jogi érvelésével – nem sértette a vádhoz kötöttség Be. 6. § (3) bekezdésében rögzített elvét, nevezetesen azt az alapvetést, miszerint a bíróság csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről dönthet és csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz.

[48] A törvényszék az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát bizonyítás felvételével látta kiküszöbölhetőnek, ezért a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, amelyen Terhelt¹ I. rendű elítéltet és Terhelt² II. rendű vádlottat, valamint a sértett fiát, tanút tanút kihallgatta.

[49] Ezt követően a Be. 593. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján a kerületi bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás, valamint – ugyan a másodfokú ítélet [29] bekezdése erre nem hivatkozik – ténybeli következtetés útján a tényállást részben helyesbítette, részben Terhelt² II. rendű vádlott cselekvőségére vonatkozóan a kerületi bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapított meg.

[50] Az ítéltábla nem észlelt ellentmondást azzal kapcsolatban, hogy a törvényszék

- egyrészt a tényállásból mellőzte azt a ténymegállapítást, miszerint a sértett több alkalommal átadta a bankkártyáját Terhelt2 II. rendű vádlottnak (is), aki azzal dátum3e és dátum2e között olyan ATM-es pénzfelvételek hajtott végre, amelyre a sértett nem adott megbízást, a tranzakciókhoz sem előzetesen, sem utólag nem járult hozzá, és amely során felvett összegekkel a sértett felé nem számolt el, hanem a megszerzett pénzt saját céljaira használta fel;
- másrészt a tényállás 2. pontja helyébe azt a mondatot illesztette, hogy „Kétséget kizáró bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott a sértett bankkártyájához jogosulatlanul hozzáfért és azzal olyan tranzakciókat hajtott volna végre, amelyekre néhai sértett1 nem adott engedélyt.”.

A fentiekben írt ténymegállapítások mellőzése, illetőleg a tényállás kiegészítése igenis összhangban állnak egymással, azok ugyanabba az irányba mutatnak: Terhelt2 II. rendű vádlott esetében nem bizonyítható, hogy a sértett bankkártyájáról jogosulatlanul vett fel különböző pénzüsszeget, azokat a saját céljaira fordította, és ezzel a sértettnek kárt okozott. Az eltérő tényállás megállapítása folytán a Terhelt2 II. rendű vádlottat érintően a nem bizonyítható tényeket nyilvánvalóan mellőzni kellett a tényállásból, a mellőzött ténymegállapítás esetében nincs alapja az ügyészség által hivatkozott nyelvtani értelmezésnek, miszerint a törvényszék e vádlott esetében maga sem zárta ki a sértett bankkártyájának jogszerű használatát.

[51] A másodfokon eljáró törvényszék Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a kerületi bíróság által megállapítottól eltérő tényállás megállapításával nem sértette meg a felülmérlegelési tilalmat, az ugyanis csak megalapozott tényállás esetén irányadó. A törvényszéknek nem lett volna lehetősége eltérő tényállás megállapítására, ha a kerületi bíróság által megállapított tényállás teljesen felderített, az ügyiratok tartalmával egyező, illetőleg a kerületi bíróság valamennyi ténybeli következtetése koherens, logikus és helyes lett volna. Ennek hiányában a törvényszéknek nem csak lehetősége, de kötelessége is volt a részbeni megalapozatlanságnak az ügyiratok tartalma, helyes ténybeli következtetés és a másodfokon felvett bizonyítás útján történő kiküszöbölése.

[52] A törvényszék által megállapított tényállás a sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozott, így az ítéltábla is arra alapította a határozatát.

[53] A kerületi bíróság maga is észlelt sértett1 nyilatkozataiban – a sértett elhunytá folytán a bírósági szakban lefolytatott bizonyítás során már fel nem oldható – bizonytalanságokat, különösen a bankkártyával a vádlottak által felvett pénzek összecszerűsége (ezáltal az okozott kár összege) és a tranzakciók konkrét időpontja kapcsán. Ezzel összefüggésben állapította meg az elsőfokú ítélet [34] bekezdésében, hogy a jogosulatlanul felvett pontos pénzüsszeg meghatározása egyik vádlott esetében sem volt lehetséges, mivel bizonyos összeggel kapcsolatban a meghatalmazás hiánya kétséges.

[54] Az ítéltábla álláspontja szerint a sértett eljárás során tett nyilatkozataiban – a fentiekben túl is – számos egyéb bizonytalanság, ellentmondás volt feltárható. A sértett 2016.

július 14-én, azaz Terhelt2 II. rendű vádlott ápolási tevékenységének befejezése után közel három és fél év elteltével, tett feljelentést, amelyben arról számolt be, hogy anyagi helyzetére és kiadásaira Terhelt2 II. rendű vádlottnak – miként Terhelt1 I. rendű elítéltnak is – rálátása volt, továbbá rendszeres hozzáférésük is volt a bankkártyájához (*feljelentés, nyomozati irat 18. oldal 2. bekezdés*). Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy a sértett nem tudott állást foglalni abban: a tudomása és beleegyezése nélkül – fenti személyeken kívül – más hozzáférhetett-e a bankkártyájához. Hasonló bizonytalanság észlelhető a feljelentésében a tekintetben is, hogy elmondása szerint a 2014. januárjában elszenvedett combnyaktörése után már biztosan Terhelt1 I. rendű elítéltre bízta a bankkártyáját és annak PIN-kódját, de arra nem tudott visszaemlékezni, hogy ezt megelőzően a bankkártyáját Terhelt2 II. rendű vádlottra is rábízta-e, és ha igen, mely időponttól. Arra alapítottnak, hogy a bevásárlásokat intézni kellett és neki is szüksége volt valamennyi készpénzre, a sértett csak valószínűsítette, hogy a bankkártyáját Terhelt1 I. rendű elítéltnak és Terhelt2 II. rendű vádlottnak kezelték. Továbbá elképzelhetőnek tartotta, hogy e személyek – például a délutáni alvása ideje alatt – hozzáférhettek a bankkártyájához és a fiókban tartott noteszéban lévő PIN-kódhoz. Terhelt2 II. rendű vádlott ápolási időszakára vonatkozóan kiemelte, hogy 2012. februárjától rendszeresen, két-három napon belül történtek sorozatos pénzfelvételek, ezek tekintetében többször hasonló „mintázatok” figyelhetők meg, a devizaszámláról a forintalapú bankszámlára történt áthelyezések után, néhány napon belül a bankautomatákból 150-200.000,- forintos tételekben „ismeretlen személyek” – a tudta és beleegyezése nélkül – készpénzt vettek fel. Ráadásul a „terhelések” Terhelt2 II. rendű vádlott dátum17ában történt távozása után is „hasonlóan, indokolatlanul” magasak voltak.

[55] A sértett Terhelt2 II. rendű vádlott vonatkozásában további terhelő adatokat a 2016. november 8-án tett tanúvallomásában közölt (*tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 665. oldal*): a felesége ápolása alatt a pénzkezelést Terhelt2 II. rendű vádlott vette át, de készpénzhez csak akkor nyúlt, ha erre megkérték, amikor viszont elfogyott a készpénz, akkor megkérdezte, hogy elviheti-e a bankkártyát, ekkor megadták neki a PIN-kódot is. Ilyenkor viszont Terhelt2 II. rendű vádlott a kérésére akkora összeget vett fel, amekkorára szükség volt. Hozzátette ugyanakkor, hogy a combnyaktöréséig maga kezelte a pénzt, de volt olyan helyzet, amikor Terhelt2 II. rendű vádlott gondoskodott a pénzfelvételről.

[56] A fentiekből következően a sértetti nyilatkozat releváns kérdésekben nem volt egyértelmű, kellően konkrét és következetes, nevezetesen abban, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott mikor, hogyan és miért használhatta a bankkártyáját, ahhoz Terhelt1 I. rendű elítéltnak és Terhelt2 II. rendű vádlottnak kívül hozzáférhetett-e más is. Márpedig a vádbeli időszakban a sértett alkalmazásában állt és a lakásában tartózkodott a házvezetői-takarítói tevékenységet ellátó személy2 is, akivel kapcsolatban csak a sértett fia, tanú1 tanú vallomásában merült fel adat arra, hogy neki nem volt hozzáférése a bankkártyához. Az viszont már nem volt tisztázható, hogy nevezett személy miért ne szerezhette volna meg a kérdéses bankkártyát és ahhoz tartozó PIN-kódot, ha azok biztonságos őrzéséről – a feljelentésben foglaltak szerint – maga a sértett sem gondoskodott megfelelően. Miként a sértett kihallgatása útján az sem volt megállapítható, hogy Terhelt1 I. rendű elítéltnak konkrétan mely időszakban, illetve időpontokban helyettesítette Terhelt2 II. rendű vádlottat, amely helyettesítés tényére szintén merültek fel adatok a sértett vallomásában. Ezen alkalmak során – a sértett feljelentésében foglaltakra tekintettel – akár Terhelt1 I. rendű elítéltnak is megszerezhetette és használhatta a bankkártyát.

[57] Ki kell emelni azt a kerületi bíróság által is megállapított tény, miszerint a sértett olyan időszakra vonatkozóan is Terhelt2 II. rendű vádlotthoz köthető, jogosulatlan pénzfelvételeket jelölt meg (*kimutatás, nyomozati iratok 667. oldal*), amikor ő már bizonyosan nem dolgozott náluk ápolóként.

[58] A kerületi bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy a sértett – tanúl tanúvallomása szerint – 2011. őszétől 2012. őszéig jobb állapotban volt, autót vezetett, a bankszámlájáról pénzt vett fel. Egyébként ez összhangban van a feljelentésben foglaltakkal is, miszerint a sértett magának tulajdonította a 2012. június 4-én a cím5 utcában 200.000,- forint összegben történt pénzfelvételt, amelyet még ugyanazon a napon egy újabb 200.000,- forint nagyságrendű pénzfelvétel követett a Böszörményi úton, amelyre a sértett már nem emlékezett, csupán azért zárta ki, hogy az hozzá köthető lenne, mert ha nagyobb összegre lett volna szüksége, azt nyilván egyösszegben a számlavezető bankban vette volna fel. Márpedig, ha a sértett dátum3e és dátum2e között maga is használta a bankkártyát, és azzal bankautomatából vagy bankfiókban pénzt vett fel, akkor a tranzakciókról kapott bizonylatok alapján folyamatosan figyelemmel kísérhette a folyószámláján lévő pénz sorsát. Erre egyébként a havi rendszerességgel érkező bankszámlakivonat alapján is módja volt.

[59] Mindezek a tények abba az irányba mutatnak, hogy a sértettnek az egyes készpénzfelvételeket végrehajtó személyt érintő nyilatkozatait komoly fenntartással kellett volna kezelni.

[60] A sértett bankszámlájáról korábban és Terhelt2 II. rendű vádlott ápolási tevékenysége alatt történő készpénzfelvételekben számottevő egyezőség mutatható ki, legalábbis annyiban feltétlenül, hogy bankautomatákból rendszerint 100-150-200-300.000,- forintos pénzösszegek felvételére került sor. Ráadásul – miként arra a törvényszék is helyesen rámutatott – Terhelt2 II. rendű vádlott alkalmazása előtt is előfordult, hogy a sértett bankkártyájával rövid időközönként, két egymást követő napon (például 2011. május 30-án és 31-én), sőt ugyanazon a napon, dátum6-én két különböző bankautomatából vettek fel készpénzt, utóbbi esetben 200-200.000,- forintot (*bankszámlakivonat, nyomozati iratok 183. oldal*).

[61] Kétségtelen, hogy dátum3e és dátum2e között – havi szinten – a korábbi évek gyakorlához képest néhány százezer forinttal nagyobb összegben történtek pénzfelvételek, továbbá a sértettnek és feleségének különböző jogcímenek megszerzett bevételei láthatóan már nem voltak elégségesek a kiadások (például a vásárlások, rezszi és biztosítási díjak fizetésével felmerült költségek) és a készpénzfelvételek fedezésére, ezzel összefüggésben kerülhetett sor a devizaszámláról a forintszámlára történő átvezetésekre (átcsoportosításokra). Nem hagyható azonban figyelmen kívül az sem, hogy a devizaszámláról a forintszámlára történő átvezetések korábban, Terhelt2 II. rendű vádlott ápolási tevékenységének megkezdése előtt is történtek, 2010. december 21-én 1.000.000,- forint, 2011. október 5-én 600.344,- forint átcsoportosítására került sor (*bankszámlakivonat, nyomozati irat 193., 221. oldal*). Az adatok szerint a sértett agyvérzést elszenvedő feleségének ápolásával kapcsolatban a vádbeli időszakban komoly kiadások merültek fel, nemcsak Terhelt2 II. rendű vádlott, az őt helyettesítő Terhelt1 I. rendű elítélt és nyilván a személy2 nevű házvezető részére fizetett munkabérrel, hanem – miként az tanúl tanúvallomásából is kiderült – a helyszíni ellátást végző orvosoknak, gyógytornászoknak, illetőleg magánrendeléseken végzett kivizsgálások során kifizetett pénzösszegekkel, valamint a nyaralóban történt felújítás kapcsán is. A sértett a feljelentésében indokolatlan „terhelésekről”, illetőleg a kb. 20 millió forintnak megfelelő

devizatartaléka nagyjából öt év alatti teljes megszűnéséről nyilatkozott, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem vonható le egyértelmű következtetés arra, hogy amennyiben bizonyítható lett volna Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében is a bankkártya használata, a dátum3 és dátum2 közötti pénzfelvételek egyáltalán összhangban voltak-e a valós és igazoltan megnövekedett kiadásokkal, és ha nem, mi volt ennek az oka.

[62] Az ítéltábla a másodfokú ítélet [23] bekezdésében kifejtettekkel nem értett egyet, ugyanis 2012 hónap hónapjaiban a pénzfelvételekre és a vásárlásokra budapesti bankautomatákból, illetőleg Budapesten lévő üzletekben került sor (*bankszámlakivonat, nyomozati iratok 161-167. oldal*). Ezért nincs különösebb jelentősége annak, hogy Terhelt2 II. rendű vádlottat a balatoni ismerősök, az elsőfokú eljárásban tanúként kihallgatott tanú2 és tanú3 nem ismerték fel. E vádlott 2012. nyarán akár hozzá is férhetett volna a sértett bankkártyájához, mert ebben az időszakban a fentiek szerint sértett1 feltehetően nem tartózkodott a Balaton-felvidéken (település1n) lévő nyaralójában.

[63] Az ítéltábla a fentiekben kifejtettek miatt egyetértett a törvényszékkal álláspontjával, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt. Nem bizonyítható ugyanis az, hogy dátum3e és dátum2e között a sértett bankkártyájával jogosulatlan pénzfelvételek történtek, miként az sem, hogy ha mégis megtörténtek, azok – akár részben is – Terhelt2 II. rendű vádlotthoz köthetők.

[64] Tehát a törvényszék okszerűen döntött e vádlottnak a folytatólagosan, információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette [Btk. 375. § (5) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján – bizonyítottság hiányában – történő felmentéséről.

[65] A másodfokú ítéletnek a Terhelt2 II. rendű vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezése megfelel a Be. 575. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

[66] Mindezekre tekintettel az ítéltábla – a Be. 620 (1) bekezdése és Be. 621. § (1)-(3) bekezdései szerint nyilvános ülésen – az ügyészégi fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[67] A harmadfokon eljáró ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét – a Be. 617. §-ra is tekintettel – a Be. 12. § (1)-(3) bekezdései, a Be. 579. § (1) bekezdése, valamint a Be. 615. § (1) bekezdése zárják ki, ugyanis a rendes jogorvoslati rendszer kétfokú, az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés korlátlan, a másodfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezésnek kivételesen, a Be. 615. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban felsorolt esetekben van helye, míg a harmadfokú bíróság ügydöntő határozata a Be. 456. § (1) bekezdésében foglaltak miatt is már csak rendkívüli jogorvoslattal támadható.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. előadó bíró, Dr. Németh Nándor s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2023. szeptember 13. napján kihirdetett 24.Bf.10.590/2022/28. számú ítélete Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.325/2023/8. számú határozata folytán 2024. április 16. napján vált jogerőssé.

Budapest, 2024. április 16.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke